

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА ШИКЕР ПРОТИ УКРАЇНИ

ЗАЯВА № 10614/02

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

31 СІЧНЯ 2006

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у статті 44 § 2 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Шикер проти України”

Європейський Суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.. П. Коста (Mr J.-P. Costa), *Голова*,
п. І. Кабрал Барето (Mr I. Cabral Barreto),
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
п. М. Угрехелідзе (Mr M. Ugrekhelidze),
пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом, (Mrs E. Fura-Sandstrom), *судді*,
та пані С. Долле (Mrs S. Dolle), *секретар секції*,

після засідання у нарадчій кімнаті 10 січня 2006 року,
виносить наступне рішення, яке було прийняте вказаною датою:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 10614/02, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) громадянином України, Іваном Адамовичем Шикерем (далі – заявник), 11 лютого 2002 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений його Уповноваженим пані З. Бортоновською.
3. 9 вересня 2003 року Суд вирішив надіслати скаргу на комунікацію Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглянути заяву щодо суті разом з питанням про її прийнятність.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1952 році і на цей час проживає в м. Білицьке Донецької області, Україна.
5. 24 квітня 1998 року Добропільський міський суд своїм рішенням зобов'язав ДВАТ шахта “Білицька” сплатити заявнику 15 675,40 грн. компенсації за втрату працездатності на виробництві та

моральну шкоду. Заявник не надав суду жодної інформації чи оскаржував він вказане рішення суду.

6. В липні 1998 року державний виконавець Добропільського міського відділу Державної виконавчої служби відкрив виконавче провадження.
7. Протягом 1998 - 2003 рр. рішення суду було виконано кількома платежами, останній платіж було здійснено 10 листопада 2003 року.
8. 12 листопада 2003 року державним виконавцем було винесено постанову про закриття виконавчого провадження у зв'язку з повним виконанням рішення суду, винесеного на користь заявника.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство було викладено в рішенні „*Romashov проти України*” (*Romashov v. Ukraine*) (№ 67534/01, §§ 16-18 від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

10. Заявник скаржився на несправедливе судове слухання та відмову органів державної влади вчасно виконати рішення Добропільського міського суду від 24 квітня 1998 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції, відповідно до якого:

“Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків ..., має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом ...”

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

A. Невиконання рішення суду

11. Уряд навів заперечення відносно статусу потерпілого заявника і вичерпання національних засобів захисту, які схожі до тих, які Суд вже відхилив у справі „*Romashov проти України*” (*Romashov v. Ukraine*) (див. §§ 28-33 вищевказаного рішення). Суд вважає, що ці заперечення повинні бути відхилені з таким же причин.
12. Суд прийшов до висновку, що скарга заявника на невиконання рішення суду порушує серйозні питання фактів і права вирішення яких вимагає розгляду справи по суті. Суд вважає, що не має підстав визнати скаргу неприйнятною.

В. Інші скарги

13. Суд відзначає, що навіть припустивши, що заявника оскаржував рішення суду від 24 квітня 1998 року, його скарга на несправедливий судовий розгляд має досить загальний характер і тому Суд не бачить потреби досліджувати стверджені помилки фактів і законодавства, що були допущені національними судовими органами, оскільки немає підстав вважати несправедливим судово провадження і рішення прийняті у справі. В межах провадження, заявник мав можливість надати всі необхідні аргументи для захисту власних інтересів і органи судової влади їх розглянули належним чином. З цього випливає, що ця частина скарги є явно необґрунтованою і повинна бути відхилена згідно з пунктами 3 і 4 статті 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

14. В своїх зауваженнях, Уряд стверджував, що не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (як і в вищевказаній справі *Romashov*, п. 37).
15. Заявник не погодився.
16. Суд відзначає, що рішення Добропільського міського суду від 24 квітня 1998 року залишалось частково невиконаним протягом більше ніж 5 років і 6 місяців. Суд також зазначає, що не зважаючи на той факт, що борг був сплачений заявнику кількома платежами, рішення суду було повністю виконано тільки після направлення відповідачем скарги на комунікацію Уряду .
17. Суд нагадує, що в розглянутих Судом справах, за скаргами, схожими до даної, вже було визнано порушення п. 1 статті 6 Конвенції, (див., серед інших, „*Ромашов проти України*” (*Romashov v. Ukraine*), вищевказане рішення, §§ 42-46).
18. Дослідивши всі надані матеріали у справі, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи переконливого аргументу здатного переконати Суд зробити інший висновок у цій справі. Отже, відповідно, мало місце порушення п. 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.”

A. Шкода

20. Заявник вимагав 5,000¹ гривень як компенсації немайнової шкоди.
21. Уряд стверджував, що вимоги заявника безпідставні і, що визнання порушення буде достатньою справедливою компенсацією у даній справі.
22. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як це вимагає стаття 41 Конвенції, Суд на відшкодування моральної шкоди присуджує заявникові 829 ЄВРО.

B. Витрати та видатки

23. Заявник не надав жодних вимог з цього приводу. Тому, Суд не вносить рішення стосовно вищезазначеного.

C. Пеня

24. Суд вважає за доречне призначити пеню, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку, до якого повинні бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* прийнятною скаргу заявника на затримку у виконанні рішення суду на його користь і неприйнятними решту скарг;
2. *Встановлює*, що було порушення статті 6 § 1 Конвенції;
3. *Встановлює*, що
  - (а) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним відповідно до статті 44 § 2 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявникові суму, що складає 829 ЄВРО (вісімсот двадцять дев'ять ЄВРО) на відшкодування немайнової шкоди,

¹ приблизно 829 євро (“ЄВРО”)

плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника при конвертації у національну валюту держави-відповідача на день здійснення виплати;

(б) у випадку невиконання чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми, на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 31 січня 2006 року, відповідно до правила 77 §§ 2 та 3 Регламенту Суду.

С. ДОЛЛЕ (S. Dollé)

Ж.-П. КОСТА (J.-P. Costa)

Секретар секції

Голова